

Am avut parte în acest an postrevoluționar de numeroase lucruri și... lucrări (sau, mai bine, lucrături!) la care altădată nici nu puteam visa. Bunăoară, cine ar fi visat să vadă dramaturgia lui Caragiale regizată în sala Parlamentului? Un fel de risu-plînsu, care în final nu dă satisfacții nimănui. Vedem și auzim adesea parlamentari a căror singură preocupare e aceea de-a picta baloane — cuvinte goale, pentru instituții... fără fond.

Nu mică mi-a fost mira-rea să-l văd pe dl. parlamentar Dumitrașcu (ca istoric, o cacofonie) cerind, imperativ, ministrului de interne să intervină împotriva opoziției care, după „cercetările” domniei sale, nu-i altceva decît o „bandă de neocomuniști” pusă pe distrugerea sistematică a poporului, în speță a țărănimii (și mai concret, a ceapeurilor... create de comunism). Păi, dacă așa stau lucrurile, stimabile, de ce nu chemi minerii (specializați de-acum) să facă ordine în ogrăzile țărănești? Dacă opoziția se dedă la asemenea chestii antinaționale, musai trebuie ca tot ea e vinovată

pentru „explozia” șomajului, a bișniței și prefurilor; tot „bandele astea de neocomuniști” plimbă legile din senat la camera deputaților și guvern, prin zeci de comitete și comiții, pînă-și pierde firea, devenind, de-a-ndoaselea, actuale... în trecut! Legea salarizării, a șomajului —

Legi plimbărețe

vax, atîta timp cît nu există servicii serioase (n-au nici spații corespunzătoare) pentru plasarea forțelor de muncă. Le dați șomerilor 60 la sută, o lună, plus promisiuni și... Oare legea asta se face doar pentru o lună? Ca să nu mai vorbim de privatizare — alt vax! Și, vai, legea pămîntului riscă să fie îngropată în poloagele de vorbe ale parlamentarilor și guvernanților, în această campanie de primă-

vară... liberă ca șoarecele în umbra șoricarului. Se plimbă legile de ici-colo și de colo pînă dincolo, dar nu toate. Cînd e vorba de stringerea hățurilor în mîna... forte a conducătorului, lucrările (lucrăturile) evoluează rapid — pentru a nu se despărți apele puterii... în stat (pentru a sta pe loc!).

Pentru toate cele ce nu privesc direct consolidarea puterii (într-un blindaj de legi și decrete) se vine doar cu paleative, așa cum s-a procedat și cu adevărul despre teroriști, despre fondurile p.c.r., despre mineriadă — s-a ridicat puțin un colț al păturii sub care, acesta, adevărul, se înăbușe.

Dar legile se plimbă, în concurență cu președintele țării și cu primul ministru, fără a intra, se pare, în vreun conflict, pînă la... votarea Legii conflictelor de muncă. Poate atunci, poate nici atunci... dacă vreun parlamentar-istoric, specialist în săpături, va descoperi alte „bande neocomuniste ale opoziției” care dau cu măciuca în carul plin de oale (goale) al puterii, pornit pe drumul Europei. La plimbare...

Traian SUCIU

De la neagra deznădejde la mîndria inconștientă

Cînd un individ, o colectivitate sau o întreagă națiune reintră pentru moment în posesia dreptului la opțiune, după ce i-a fost suprimat timp îndelungat, acea pauză de construcție în care sinele se descoperă din nou ca autoritate legitimă, discordantă în raport cu „necesitatea înțeleasă”, poate imprumuta tragismul unei adevărate condamnări. „Condamnarea la libertate” — expresie celebră ee fundamentează sistemul filosofic sartrian și viziunea existențialistă face din conștiința individuală singura instanță suverană, care, pentru a evita marasmul și deriva trebuie să aleagă, alegîndu-se în cadrul unui proiect uman creator.

Dar nu despre individul în luptă cu povara liberului arbitru se poate vorbi în cazul unui popor abia scăpat din chingile voinței unuia care, pus o clipă față în față cu opțiunea, sfîrșește prin a alege strîmb și a plăti pentru asta. Să vorbim, așadar de inconștiență și obscurantism, neajutorare și compromis ea despre negurile care împing o navă, către naufragiu. O experiență-fiasco pe care o reperi pentru că nu ai înțeles

nimie din ea, consecvența în susținerea unei cauze pierdute, refuzul și respingerea noului — iată ce poate defini inconștiența în fazele ei cronice. Obscurantism — ignoranță — neștiință, sau teama de știință, locuri comune în istoria comunismului. Neajutorarea? O „emanatie” a puținătății înțelegerii. Acolo unde nu străbate gîndul, totul se preschimbă într-un hățiș tenebros și inaccesibil. Dar compromisul și implicațiile lui fariseice? Cum îți rămîne să califici manevrele de culise și bunăștiință — actante principale în reînnoirea firului deznădejdii și fortificarea unui angrenaj pe care l-am fi dorit piesă de muzeu la ora aceasta? Ce poți să spui despre „căderea” unora de a pune semnul egalității între ei și popor, erijîndu-se în „salvatorii” nației, sau despre dubbele, triplele jocuri mefistofelice ale puterii? Și totul în numele „stabilității”. În patruzeci și cinci de ani am trăit atîta „stabilitate” încît am putea împărtași din vasta noastră experiență și altora. Novici sîntem doar în a prețui crîmpeii de libertate cu care am rămas, nelăsîndu-l „stabilizat” în consensuri unanime și noi aplauze. Despotismul nu se înscăunează niciodată fără ajutorul „camaraderesc” al lichelelor, ireponsabililor și nebunilor. Greu de triat între aceste trei pitorești categorii, de care nu duce lipsă nici un popor. Și ceea ce este și mai greu, e să digeri lucid declinul privind în jur la spectacolul dezgustător al fanfaronadei și prostiei îndirjite.

Ariadna NEAGU

Casa Artelor cu arcadele ei aidoma unor ochi vegnic larg deschiși spre lume, a fost martora tăcută a istoriei scrise și nescrise a Sibiului
Foto: Radu DUMITRU

Mania afirmării cu orice preț

Sînt oameni care nu-și găsesc odihna și astîmpărul decît atunci cînd se văd mereu în față, făcînd sau spunînd ceva, dînd din coate sau vîlînd în contra curentului, chiar dacă se bucură sau nu de audiență. Unii dintre aceștia țintesc mai departe. Vor să fie lideri de opinie, vor să comande chiar dacă aceasta o fac la modul veltar. E greu de stabilit dacă urmăresc interese de conjunctură, dacă sînt obsedați de avantaje meschine, dacă vizează popularitatea ieftină.

Nu cred a fi nevoie să apelezi la perspectiva psihosocială pentru a vedea că asemenea indivizi au găsit un teren fertil de afirmare, dacă nu cumva de parvenire facilă. Era suficient să-ți însușești acel limbaj de toacă dogită, să nimeriști abil cîteva zeci de cuvinte, aceleași și iarăși, aceleași: „partidul și poporul”, „în spiritul umanismului socialist”, „spre victoria finală a socialismului”, „permiteți să dau cuvîntul tovarășului...”, „după cum reiese din magistrala cuvîntare a secretarului general al partidului” ș.a.m.d.

Vedem cam aceiași inși, care vin din nou să ne împoaste cu toxinele unei pseudodemocrații, pretînsă „originală”. Este trist, chiar dureros că preținși intelectuali,

(continuare în pag. a III-a)

Geo GHEORGHIU

Omul față în față cu Justiția

Statul de drept, democrația într-un stat de drept nu poate exista decît prin respectarea legii. O lege bună înseamnă un Parlament alcătuit în proporții ce exprimă opțiunile realiste ale cetățenilor. Un astfel de Parlament oferă garanția unui sistem legislativ ce pune în prim plan condiția umană, respectarea normelor intrate în accepțiunea generală a ceea ce înseamnă civilizație. Un astfel de sistem legislativ va fi respectat și va sta la baza democrației într-un stat de drept.

La vremuri noi, legi noi, care trebuie să reflecte nivelul de maturizare al cetățenilor unui stat democratic. Sistemul legislativ este instrumentul prin care poporul își exercită puterea, deoarece Parlamentul ca putere legislativă, este ales de popor. În acest fel se închide bucla de autoreglare a unui sistem social-politic, ce-i asigură echilibrul.

România aflată la confluența dintre un sistem totalitar care punea demagogie pe primul plan respectarea omului și un sistem cu adevărat democratic, suferă din cauza vechilor mentalități ale celor cu poziții sociale avansate, puși acum să respecte legi ce vizează respectarea condiției umane. O viață socială sănătoasă se bazează în primul rînd, pe respectul față de legi.

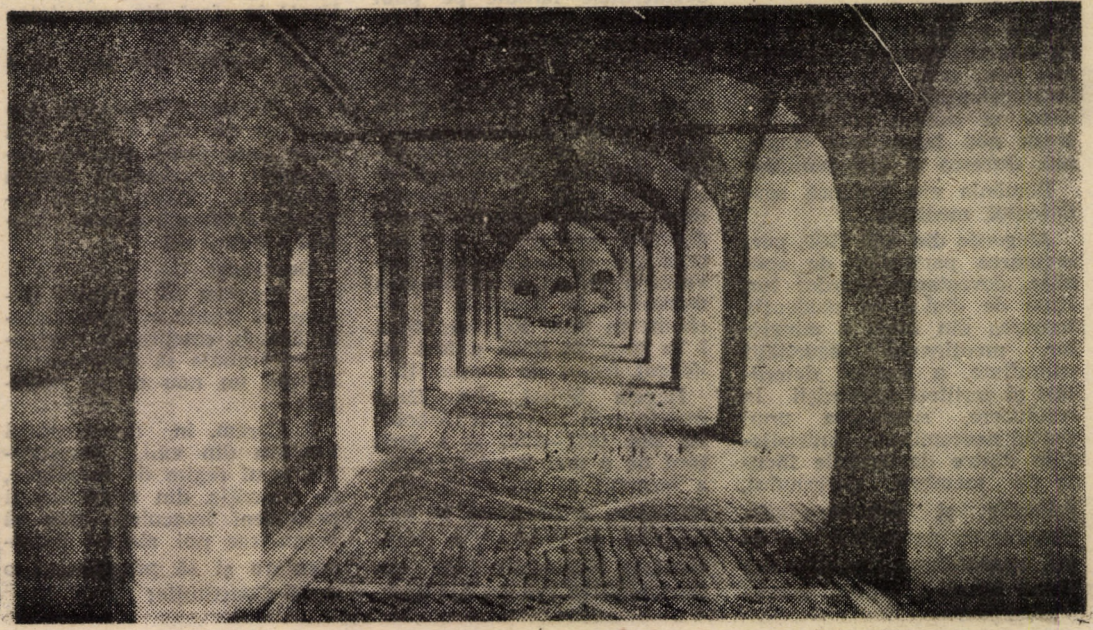
Aceste gînduri sînt rezultatul impresiei făcute asu-

pra noastră de cazul doamnei Frățilă Adela Corina, pînă în luna august a anului trecut, recepționar la hotelul „Împăratul Romanilor”. Cazul dînsei mi se pare relevant numai în măsura în care se pune în discuție modalitatea juridică de rezolvare a unui conflict de muncă și felul în care o sentință judecătorească este respectată. De aceea, nu ne vom propune prezentarea motivațiilor subiectiviste care au dus la desfacerea contractului de muncă, de că-

tre O.J.T. Sibiu, prin decizia nr. 217 din 8 august 1990. Considerăm utilă o dezbatere publică, mai ales acum, în contextul în care în România, după 45 de ani, se pune, din nou, problema șomajului. Condiția de șomer trebuie bine înțeleasă, din punct de vedere socio-uman, atît de cei care o încadrează în

(continuare în pag. a II-a)

Dorin TEODORESCU

Concluzia anchetei D.M.P.S. - Sibiu, privind conflictul de muncă de la Ferma nr. 2 - Cisnădie

Pentru soluționarea conflictului de muncă de la ferma nr. 2 Cisnădie, la solicitarea I.A.S. Avicola, s-a deplasat la fermă (în chiar ziua în care s-a recepționat apelul) o comisie de la Direcția de Muncă și Protecție Socială a Județului Sibiu. Efectele conflictului au fost puse în evidență de ziarul nostru, proporțiile lui reieșind din redarea părerilor oamenilor din fermă, fără a se modifica nimic, ei fiind aceia care răspund pentru opinia lor (din acest motiv devine greu de înțeles iritarea unor oameni din acel colectiv, îndreptată împotriva ziarului, care a reflectat o stare de fapt). De altfel, premisele de la care a plecat ziarul, au fost verificate cum se va putea vedea și de concluziile echipei de control de la Direcția de Muncă și Protecție Socială a Județului Sibiu.

Din discuțiile pe care le-am avut cu dl. Cindrea Ioan, șef oficiu salarizare,

organizare și normare a muncii, precum și cu dl. Goga Gheorghe, consilier juridic de la Oficiul de legislație de la Camera de Muncă, a reieșit că problemele iscate se referă la instrucțiunile cadru nr. 449 din 24 februarie 1990, privind salarizarea personalului, elaborat în baza prevederilor Decretului-lege nr. 35/1990, care vizează modificarea unor reglementări privind salarizarea. La aceeași problemă se referă și Decretul-lege nr. 68/1990 pentru înlăturarea unor neînțelegeri în salarizarea personalului. La anexa nr. 1 din Instrucțiuni, unde sînt stabilite formele de salarizare se circumscrie și modul de salarizare a personalului din sectorul zootehnic, unde se stipulează că salariul se acordă în raport cu producția fizică realizată și a tarifelor pe unitatea de produs.

Consiliul de Administrație al unității, în luna mai, a definitivat indicatorii în baza cărora s-a făcut salarizarea

în funcție de producția fizică și tariful pe unitate de produs. Condiția este permisibilă. Dar, afirmă dl. Cindrea Ioan, condiția de salarizare privind coeficientul de viabilitate era corect să fie aplicată și putea deveni stimulativă dacă era adusă la cunoștință oficial, în mai, lucrătorilor. (Oficial înseamnă în scris, căci dl. ing. Stroilă afirmă că oamenii au fost informați despre această condiție verbal. Este adevărat că dl. ing. Stroilă mi-a arătat o luare de cunoștință asupra respectivului indicator și în scris, dar aparținând unui inginer - n.r.). Neprocedându-se astfel se apreciază că aplicarea retroactivă a unei astfel de condiții justifică nemulțumirea legitimă a celor în cauză. Noi am recomandat să nu se mai aplice acest indicator retroactiv, ci să se ia în considerare doar producția fizică, evitându-se conflictul de muncă declanșat (Cindrea Ioan).

Iată și concluzia scrisă și redată integral a rezultatului anchetei efectuată de Direcția de Muncă și Protecție Socială a Județului Sibiu, înregistrată cu nr. 888 din 7 februarie 1991: „Către SOCIETATEA COMERCIALĂ „AVICOLA S.A.” SIBIU: Urmare a adresei dv. nr. 247/ 5 februarie 1991 prin care solicitați să participăm la soluționarea conflictului de muncă de la Ferma nr. 2 Cisnădie privind modul de salarizare în cursul anului 1990, vă comunicăm că în urma analizei efectuată în ziua de 7 februarie a.c. la Ferma nr. 2 Cisnădie a rezultat că doar în luna mai 1990 au fost definite programele de producție pentru anul 1990 care au fost defalcate și aduse la cunoștința salariaților retri-

buiți în acord individual în funcție numai de producția fizică. De fapt, nu s-a stabilit ca formă de salarizare la nivelul Consiliului de Administrație competent, aplicarea unui indicator suplimentar în funcție de care să se majoreze sau diminueze salariul convenit pe baza indicatorilor cantitativi. Întrucât coeficientul de selecție și viabilitate nu a fost stabilit ca indicator de salarizare, considerăm că nu este cazul să se recalculeze drepturile de salarizare la finele anului 1990, prin aplicarea coeficientului respectiv, evitându-se astfel conflictul de muncă declanșat”. Semnează: Director, ing. Tatu Nicolae; Șef O.L.C.M., Hămbășan Nicolae; Șef O.S.O.N., Cindrea Ioan.

Lucian FILIP

Omul față în față cu Justiția

(urmăre din pag. I)

legi, de cei care o hotărăsc în cazul unei anumite persoane, de cei care asigură ajutorul de șomaj, cit și de cei care ajungînd în această situație, trebuie să-și caute, într-un anumit interval de timp, un alt loc de muncă. Or, cit ar fi de legată noțiunea de șomer cu cea de rentabilitate în funcționarea unei întreprinderi, nu trebuie permise abuzuri, pentru că, în primul rînd, protecția socială asigură un climat sănătos în societate.

Relatarea speței, ca să folosim un limbaj de specialitate, are menirea numai de a fixa coordonatele cazului. Rezolvarea lui este doar de competența specialiștilor în domeniu și a conducătorilor unității în care doamna Frățilă a lucrat.

Deci, în luna august, O.J.T. Sibiu i-a desfășurat contractul de muncă după 4 ani

de la încadrare. Considerînd neîntemeiată hotărîrea conducerii, doamna Frățilă acționează în judecată întreprinderea și are cîștig de cauză prin sentința civilă nr. 3668 din 9 octombrie 1990, dată de Judecătoria Sibiu, prin președintele completului domnului Comăniță Gheorghe. Se anulează astfel decizia desfacerii contractului de muncă și se dispune reintegrarea în muncă. Între timp O.J.T. Sibiu s-a desființat prin Hotărîre guvernamentală, de la data de 26 septembrie, urmînd a lua ființă patru Societăți Comerciale, hotelul „Împăratul Romanilor” intrînd în patrimoniul Societății „Cibinul S.A.”. Conducerea Societății, conform relatărilor domnului director Cotfas Nicolae, refuză reintegrarea pe postul de receptioner, considerînd ca necorespunzătoare pregătirea profesională a doamnei Frățilă, deși dînsa susține că nu a fost supusă unui test. Consiliul de administrație al Societății „Cibinul S.A.”, înaintea recursului către Tribunalul Județean, care, prin Decizia Civilă nr. 711 din 20 decembrie 1990 a completului de judecată prezidat de domnul Borza Gheorghe, respinge recursul și declară sentința definitivă. Totuși reintegrarea în muncă nu este acceptată de către „Cibinul S.A.”, posturile de receptioneri la „Împăratul Romanilor” fiind ocupate de șase persoane. De asemenea, cazul nu este supus spre dezbateri celorlalte consilii de administrație ale Societăților desprinse din O.J.T., doamna Frățilă nedorînd decît postul de receptioner avut anterior deciziei de desfacere a contractului de muncă (conform spuselor directorului Cotfas). În disperare de cauză, doamna Frățilă înaintea unui memoriu către Departamentul Turismului. Prin rezoluția semnată de directorul M. Florian, la data de 21 ianuarie 1991, se cere respectarea sentinței judecătorești. Această rezoluție este considerată superflua, întrucît, în opinia domnului Cotfas, Departamentul nu are puterea decizională în ce privește restructurarea Societății Comerciale.

Cine va dezlega această șaradă? Pentru că este vorba de un om care are la dosar numai „piese” în favoarea lui... chiar dacă domnul Cotfas consideră că „rezolvarea” este dată, acum, de a patra Legii șomajului.

Dacă nici hotărîrile judecătorești nu sînt respectate, cine mai asigură dreptatea socială, Onorată instanță?

Dacă vreun producător de filme ar avea de gînd să toarne un film cu tema „Sfîrșitul lumii” ar putea folosi drept decor priveliștea din spatele noilor blocuri de pe str. N. Teclu, colț cu str. 9 Mai. Dreptul de autor al

decorului va fi plătit în acest caz I.J.G.C.L.-ului și Antreprizei de construcții - secția „demolări”. Șobolanii „figuranți” o fac doar de amorul... artei.

Foto: Radu DUMITRU

APEL către români, minoritățile etnice și conducerea actuală a României

Am trăit, aici în exil, euforia revoluției eroice din Decembrie 1989, am sperat și am plîns de bucurie. Intrevedeam o epocă nouă de aur, ce se deschidea în fața poporului nostru, cu toate libertățile, respectarea drepturilor cetățenești, întronarea legalității, desființarea organelor represive, a cenzurii și teroarei, introducerea parlamentarismului occidental, anihilarea urii dintre noi și minoritățile etnice, aderarea la tradițiile occidentale și trecerea la o economie de piață, prin stimularea inițiativei particulare.

Dar, ce dureroase amăgiri. România, care ieșea prin sacrificii sîngeroase din mlaștina comunismului, se prăbușea din nou, prin dezorganizare, incompetență, minciuni, teroare și izolare politică într-un nou haos, mai tragic, mai dureros și mai umilitor.

România era împinsă spre Orientul medieval.

Alegerile din mai 1990, persecutarea partidelor de opoziție, devastarea sediilor lor, lipsa de dialog cu studenții, teroarea din unie a minerilor, menținerea securității camuflate, a foștilor demnitari și scriitori comunisti la conducere, susținerea unui partid neocomunist, contradicțiile dintre declarațiile făcute de membrii guvernului, falsurile și dezinformările, dezavuarea patrioților din exil, neacordarea libertății depline Bisericii Unite, tolera-

rea lenei, furtului și violenței, fuga din țară a românilor și germanilor, demonstrează în mod convingător că nu acesta e regimul care trebuie să ne salveze patria și să ne ducă spre bunăstare.

Prestigiul României pe plan internațional a ajuns la un nivel umilitor, iar mîndria de a fi din România a devenit o rușine pentru toți.

În fața acestui dezastru politic, economic și moral, care ia progresiv tot mai mari dimensiuni imprevizibile, noi nu vedem decît o singură salvare națională. Ne asociem spiritual la toate apelurile și dezideratele lansate pe plan mondial de societăți ca Alianța Civică, Prietenii Basarabiei, Fondul Politic România, Conștiință și Libertate, Societatea Timișoara etc. cit și de presa liberă și independentă din țară și exil, care vor binele țării. Noi vedem însă redresarea țării, într-o conducere, care și-a menținut peste decenii inalterate onoarea, prestigiul și moralitatea. Salvarea o vedem în restaurarea monarhiei în România și rechemarea M.S. Regelui Mihai I în țară, de unde a fost înlăturat forțat de comunisti.

Regele Mihai și-a făcut merite, prin scurtarea războiului din 1940-1945 și a ferit țara de o mai mare tragedie, a încercat să reziste teroarei staliniste, a menținut în exil legătura cu românii, a participat la întrunirile lor (la Soulzmat în Franța, la Frank-

furt pe Main în Germania, la Los Angeles în S.U.A.), încurajînd românii să reziste și dîndu-le speranțe. Regele, prin declarațiile făcute la radio și prin trimiterea fiicelor sale în țară, a susținut moralul poporului nostru.

Prin cuvîntarea Regelui la Institutul „Royal United Service” din Londra (27 septembrie 1990) spunea că: „noi lideri aleși din Europa de Est, trebuie să demonstrăm că democrația nu înseamnă doar ziare mai bune și sesiuni parlamentare mai zgomotoase, ci și prin promisiunea unei vieți mai bune”. Și mai departe: „România nu poate fi lăsată în afara din securitatea europeană”.

Dar regimul din țară ce a făcut?

A promovat metodele comuniste de ură, a lăsat frîu liber unei prost înțelese democrații, pierzîndu-și fragila autoritate. Toată lumea cunoaște durerosul adevăr, numai regimul nu.

De aceea:

1. Socotim că actualul guvern în frunte cu președintele Iliescu, compromis moralmente, trebuie să demisioneze, evitînd un nou măcel național;

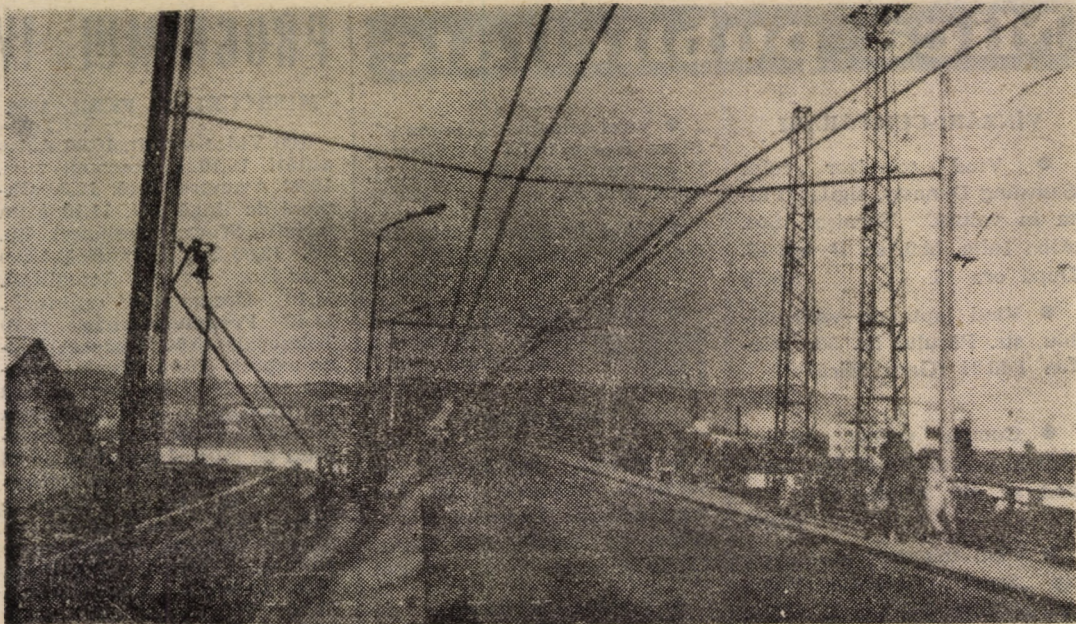
2. Cerem, în asentimentul multora din exil, instaurarea unui regim de conciliere, de tranziție, din tehnicieni și politicieni imaculați, care să organizeze noi alegeri parlamentare și să pregătească o nouă Constituție;

3. Să se restaureze Monarhia în țară, care sprijinită de o Armată neutră și fidelă tradiției noastre și de un popor conștient de drepturile și obligațiile lui, să ne ducă spre propășire, într-o Europă Unită.

Cu imperfecțiunile noastre umane, dar cu conștiința curată și fără veleități personale, apelăm la toți românii și minoritățile etnice să susțină lupta pentru schimbarea regimului, care se menține la putere pentru interese personale și de grup, refuzînd reintegrarea noastră în democrația occidentală.

GRUPUL DE ROMÂNI DIN EXIL („PENTRU ȚARĂ ȘI REGE”): Dr. Victor Coroianu, Dr. Ovidiu Maior, Dr. Alex. Mircea Munteanu, Dr. Radu Pătrălăgeanu, ing. Dan Radesch, Dinu Stoichiția - sculptor, ing. Mircea Aurel Vlad (în ordine alfabetică).

Notă: Publicînd acest Apel al românilor din exil, ținem să precizăm următoarele: textul de mai sus nu intră integral, în vederile de principiu ale ziarului nostru. De asemenea, nu putem fi de acord cu anumite formulări imperative (ex.: restaurarea monarhiei, care nu se poate face decît în urma deciziei luate printr-un referendum al întregului popor român; sau „premoniția” unui „nou măcel național” în cazul rămînerii în fruntea statului a d-lui Ion Iliescu).

Acum vreo cîțiva ani buni se finaliza linia de troleibuz ce leagă Întreprinderea „Balanța” de Spitalul Județean, traversînd podul Gării. Din păcate de atunci și pînă astăzi nu au trecut pe acest tronson troleibuzele, decît din cînd în cînd, de probă, poate. Întrebăm I.J.T. L.S.-ul cînd și cum vor justifica banii investiți în această lucrare? Foto: Radu DUMITRU

Există în viață momente în care te simți tare singur și părăsit. Momente în care greutățile năvălesc asupra ta, aproape strivindu-te. Atunci nu-ți dorești decît o clipă de tihnă, pentru a relua lupta, cu dorința de a trăi în continuare nu neapărat pentru tine, ci pentru copiii pe care îi ai și pe care dorești să-i vezi „oameni”.

Printr-o asemenea situație a trecut și trece doamna Leptea Maria, din localitatea Cîrța, mamă a cinci copii, rămași orfani în urma decesului tatălui lor, Leptea Viorel. Din cei cinci orfani, trei erau minori: Leptea Viorel, Leptea Ana și Leptea Daniela. Copii greu loviți de pierderea tatălui lor, rămași fără ajutorul pe care numai un tată îl poate da.

Mama, Leptea Maria a cerut pentru cei trei minori pensie de urmași. A fost refuzată pe motivul că „... soțul, în momentul decesului nu era încadrat în cîmpul muncii”.

Greu de crezut că cineva poate lăsa niște copii fără ajutorul care li se cuvine, ascunzîndu-se în dosul unor legi și decrete absurde și în dosul unei birocratii, paravan pentru lene și indolență. Cum s-a ajuns la această „neinca-

drare în cîmpul muncii”?

Dl. Leptea Viorel a decedat la 20 iulie 1987. Din 1984 nu a mai lucrat, din cauza unui preinfarct. Omul nu a fost pensionat de boală. A mai încercat să lucreze încă o lună la I.I. Cîrța dar puterile nu

Copilul meu ce vină are?

l-au mai ajutat și a trebuit să renunțe. Din acest moment toate greutățile familiei au trebuit să fie rezolvate de către doamna Leptea.

Munca în mediul rural este mai aspră și pentru dl. Leptea Viorel, care era calificat tractorist, nu s-a găsit nimic de lucru. Nu s-a ținut seama de recomandările medicilor, de faptul că puterile l-au părăsit pe acest om. Nimeni nu i-a întins o mînă de ajutor. În luna în care a încercat să lucreze cu „mîinile” starea sănătății s-a înrăutățit trebuind să renunțe la munca grea.

Ciudată este atitudinea celor care neagă activitatea de

aproape 25 de ani a domnului Leptea. Este absurd să așezi între niște copii și pensia care li se cuvine faptul că „nu a fost încadrat în cîmpul muncii”.

Dl. Leptea Viorel, a muncit între anii 1960 — 31 decembrie 1970 la S.M.A. Tirnava, în funcția de mecanizator. Din 1 ianuarie 1971 pînă în 1983, mecanizator la S.M.A. Avrig. Deci pînă în momentul în care a avut preinfarct.

Dintr-o „omenie” pe care nu o socotim greu de înțeles cei trei minori ar trebui să fie ajutați. S-a întîmplat exact invers. Pensia le-a fost refuzată. Am înțeles că în vremea împăratului-pantofar grija față de om era un fel de praf în ochii lumii. Descoperim că nici acum nu sîntem prea departe de atunci. În politica înțeleaptă a guvernului actual, omul înseamnă din ce în ce mai puțin. Probabil în scurtă vreme omul nu va mai însemna nimic în scumpa noastră țară liberă și democratică. Liberă de ce? Democrată cum?

În momentul actual, doar unul din cei 5 orfani mai este minor, Leptea Daniela, 11 ani.

Doamna Leptea Maria încearcă să obțină cel puțin pentru acest copil pensie de urmaș. Este purtată pe drumuri de la o ușă la alta, fără ca să poată obține nimic.

„Am obosit, nu mai pot. După ce omul meu n-o mai putut lucra, a trebuit să lucrez eu pentru doi. O familie de 7 persoane nu se ține atît de ușor. Nu cred că am cerut ceva ce nu-i drept. Domnule dragă, ce vină are copilul meu?”. Într-adevăr ce vină are Leptea Daniela că cineva se împiedică de niște legi, refuzînd să o ajute.

Facem un apel către Primăria comunei Cîrța, acela de a ajuta pe doamna Maria Leptea și pe micuța Daniela. Rugămînta noastră de a repara ceea ce au stricat alții sperăm că va găsi ecou la actuala conducere a comunei care are puterea de a rezolva favorabil acest caz.

Adresăm mulțumiri anticipat tuturor celor care o vor ajuta pe doamna Leptea să dobîndească pentru fiica ei ceea ce i se cuvine.

Dan Ioan BOGDAN

APA ȘI GUNOIUL

Paradoxal, aceste două elemente, apa și gunoiul, care nu se prea justifică atîta timp cît la robinet apă nu vine și prin case oamenii nu au prea multe lucruri din care să obțină resturi menajere, ne înecă. Săptămîna trecută risca să se înecă locul de parcare al mașinilor din spatele cofetăriei „Aida”, datorită unui canal infundat. Mirosurile pestilențiale ale apei atrăgeau păsări de cadavre. Ca să nu-ți fie frică să treci prin zonă, becurile de pe B-dul Vasile Milea ardeau în plină zi. Cei răspunzători stau probabil cu capul plecat (cînd e vorba de becuri) și cu nasul în vînt (cînd e vorba de canal).

G.B.

MORALA CREȘTINĂ (II)

— Porunca a doua din Decalog —

Închinarea la Dumnezeu este manifestarea evlaviei creștinului prin toate practicile religioase de rugăciune, prin toate formele de cult. Dumnezeu pretinde această închinare prin a doua poruncă cuprinsă în Decalog.

1. Descrierea poruncii a doua.

În conținutul ei, această poruncă dată de Dumnezeu, zice: „Să nu-ți faci chip cioplit și nici un fel de asemănare a nici unui lucru din cîte sînt în cer, sus, și din cîte sînt pe pămînt, jos, și din cîte sînt în apele de sub pămînt! Să nu te închini lor, nici să le slujești!” (Ieșirea, 20; 4—5).

Porunca aceasta are înțelesul ei clar în legătură cu închinarea la idoli popoarelor din vremea aceea a primirii acestei porunci, cînd Dumnezeu era recunoscut numai de fiii lui Israel.

Unii cred astăzi, că și icoanele cinstite de creștinii ortodocși sînt idoli. Păreră este greșită prin faptul că, cei ce au icoane se închină prin ele lui Dumnezeu, Maicii Domnului și altor sfinți zugrăviți pe icoane și nicidecum materialelor din care sînt făcute aceste obiecte de cult.

2. Realitatea contemporană.

Prin închinare corectă, creștinii ortodocși îndreptează gîndurile lor de rugăciune către Dumnezeu și prin mijlocirea icoanelor, care înfățișează realități de sfințenie, cinstesc pe cei reprezentați în icoane. Închinarea lor e eurată manifestare a evlaviei sufletești, e adevărată slujire cultică a persoanei, nu a obiectului cu reprezentare.

Pe lîngă aceștia sînt unii, care prin robii de patimi își eiopesc idoli din poftele trecătoare, pe care le caută mai mult decît pe Dumnezeu cel adevărat. Asemenea slujiri de idoli sînt recunoscute în toate cazurile din zilele noastre, cînd inima unuia sau a altuia se vede legată de unele dintre poftele trupesti și de stringerea bunurilor trecătoare cu lăcomie nesăturată.

Bărbatul și femeia își fac idoli din cea și din cel iubit peste măsură. Pot fi făcuți idoli din copii prea iubiți, din case construite cu plusuri de spații nefolositoare, din terenuri cu întinderi mai mari decît trebuințele gospodărești și din soldurile bănești sporite la casele de economii.

Toate aceste închinări la bunuri trecătoare strînse cu patimi întrec prin ele iubirea lui Dumnezeu, întunecă în umbra lor închinarea la Dumnezeu cel adevărat și veșnic. Toate patimile pe care omul le întreține cu plăcere sînt închinări la idoli.

3. Sfaturi biblice pentru împlinirea poruncii a doua:

„Idolii neamurilor sînt argint și aur; lucruri de mîini omenești (...). Asemenea lor să fie cei ce-i fac pe ei și toți cei ce se încred în ei” (Psalmul 113; 12, 16).

„Pîntecele este dumnezeul lor, iar mărirea lor este întru rușinea lor, că unii ce au în gînd cele pămîntești” (Filipeni, 3; 19).

„Drept aceea, omoriți măduarele voastre — ale omului pămîntesc — desfrînarea, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este o închinare la idoli” (Coloseni, 3, 5).

★

Porunca a doua se cere înțeleasă corect:

Icoanele și alte obiecte bisericești prin folosirea lor indirectă la rugăciunea adresată direct lui Dumnezeu, nu pot fi socotite chipuri cioplite.

Idolii din argint și aur nu mai au existență contemporană.

În schimb, cel ce iubește un bun de viață sau trupul său în deprinderi pătimase mai mult decît pe Dumnezeu, este închinător la proprii săi idoli.

Pr. I. BUTA

„Un sejur cu Fan-Tours”

Am primit recent o scrisoare, avînd trei semnare care, citind un anunț publicitar al Agenției de turism intern și internațional „Fan-Tours” (patron Mircea Trifan), s-au înscris la excursia de patru zile în Iugoslavia. Pentru problemele pe care le ridică, am solicitat lămuriri de la conducerea firmei, care ne răspunde următoarele: „În data de 31 ianuarie 1991, împreună cu soțul Trifan Mircea, patron al firmei, am însoțit în Iugoslavia un grup de 13 turiști. Prețul de 1.800 lei se compune din următoarele elemente: turism intern = 905 lei, transport extern = 290 lei, o cazare Timișoara = 100 lei, o masă Timișoara = 100 lei, total 1.395 lei, la care se adaugă C.A.T.T. 20 la sută = 279 lei și Fan-Tours 7 la sută = 117 lei, rezultă total — 1.791 lei. Pentru partea valutară s-au încasat 35 D.M., reprezentînd cheltuieli în Iugoslavia și diurna personalului de bord. Ambele sume în lei și în valută au fost încasate de la turiști, aceștia primind chitanță cu regim special înregistrată și verificată de poliția economică. Datorită nerespectării condiției de a nu avea în bagaje mărfuri comercializabile de către o parte din turiști, punctul vamal Jimbolia nu a permis trecerea autocarului. La insistențele repetate de a continua drumul iar bagajele să fie lăsate în Jimbolia, parte din grup printre care și numitele Neagu Minerva și Lucaci Minerva au refuzat. Menționăm: Neagu Minerva avea un palton de blană și unul de piele precum și două sacose de volum apreciabil. Numai în poșetă, a afirmat față de turistul Doina Vasiliu, că are obiecte de valorificat în valoare de 300 D.M. Deși serviciile la Timișoara și Novi-Sad au fost comentate, prin neparcarea traseului s-au căutat soluții pentru a nu fi achitate partenerilor, astfel: transport extern = 274 lei, cazare Timișoara = 100 lei, masă Timișoara = 100 lei, total = 474 lei. Plus serviciile valutare 35 D.M. Aceste sume au fost restituite pe bază de documente întregului grup, mai puțin celor două persoane Neagu Minerva și Lucaci Minerva, care au refuzat”. Semnează Trifan Eleonora, directorul firmei.

Ceilalți participanți la excursie cunosc, probabil mai bine decît noi, care este realitatea. Dl. Trifan, patronul firmei, ne-a înștiințat că pe viitor pentru a nu se mai întîmpla asemenea situații, excursioniștii vor fi puși să semneze că au luat la cunoștință și nu vor avea asupra lor obiecte comercializabile, ci numai strictul necesar. Fie că această firmă să nu urmărească decît numai problemele turismului.

Gabriela BALAN

Mania afirmării cu orice preț

(urmăre din pag. 1)

se încăpățînează să ne dea în continuare lecții de istorie, sau mai știi, de politologie, după ce au vehiculat, cu obstinație, o ideologie decrepită, ce ne era impusă împotriva conștiinței noastre, sfidînd bunul simț.

Am aflat de la niște colegi de breaslă cum un fost inspector „de științe sociale”, inspector ce rîvnea la acest titlu pe viață, le-a ținut o vorbire sterilă și monotonă, cu pretenții de idei inedite izvorîte, chipurile, dintr-o cercetare proprie cu privire la Marea Unire. Vorbea unor dascăli de limba și literatură română, cu prilejul unei activități metodice. „Nu am putut să-l urmărim pînă la capăt. Dar cred că nu a spus nimic nou”, mi s-a confesat o colegă. Mă întreb: iarăși am reluat aceleași adunări vetuste, în care unul

sau altul (pot fi, neîndoindu-ne și conferențieri de prestigiu) ne repetă lucruri de mult știute. Oare nu orice intelectual, dascăl, doctor sau inginer, interesat într-o problemă știe și singur să se documenteze, să aleagă din fluxul informațional al mass-mediei ceea ce-i convine?

Așadar, vom fi din nou bombardați cu coteșluri ideologice, vom fi iarăși nevoiți să suportăm platitudinile unor veleitari, care nu au decența să se retragă în banca lor, să-și pună cenușa în cap, să ne dea răgazul de-a urma cura de purificare a creierelor? Cel care avea o listă de vreo optzeci de profesori de istorie și filozofie, meniți să fie scoși din învățămînt pentru că rezistau doar prin exchivă a celor convocări politico-ideologice cu pretenții de perfecționare profesională, vine din nou să-și fluture „lecțiile” de istorie. Lista cu pricina era făcută la porunca unui alt cerber al nomenclaturii, dascăl (de aritmetică, deoarece ne-profesional a uitat, probabil, chiar și ecuațiile de gradul doi) „devotat trup și suflet” p.c.r.-ului ca să nu spunem vîndut irevocabil.

Dacă crede atît de mult în „valoarea” lor, nu are decît să le publice, nu să ne răpească din timpul nostru atît de necesar unei reculegeri creative.

Restaurantul „CONTINENTAL“

Organizează în 14.02.1991, ora 19,30 „JOIA SIBIENILOR“ și vă invită la un spectacol de muzică, jocuri și tradiții populare, cu participarea soliștilor

- IOAN RADU
- IOAN SASU
- IOAN MEDREA

invitați de onoare:

- ANA MUNTEANU
- IOSIF CIOCLODEA

precum și formația „Junii Sibiului“.

Rezervări de locuri și informații suplimentare la telefon 1 69 10 — compartimentul Agreement și șef unitate, zilnic între orele 8—16. — 45 —

Societatea Comercială IZOCON S.A. BRAȘOV

fost ALSIT Brașov

EXECUTĂ pe bază de comandă și contract pentru agenți economici și pentru populație din țară și străinătate:

- izolații hidrofuge
- izolații termice
- închideri cu tablă, rompan, tablă cutată, PAS, azbociment
- izolații fonice
- izolații frigorifice
- protecții anticorozive, pardoseli și placaje din gresie și faianță
- torcretări și etanșări
- tinichigerie de construcții și instalații

Pentru aceste lucrări se asigură consulting și proiectare.

Informații la sediul societății din Brașov, str. Zizinului nr. 78 B, telefon 2 69 33, telex 61216 sau la filiala noastră din Sibiu, telefon 924/3 08 66. — 39 —

Mica publicitate

VÎNZĂRI-CUMPĂRĂRI

• Vind televizor color Samsung Dynasty, sigilat. Plata în valută. Turnisor, Șos. Alba Iulia, bl.9, sc. B, ap. 18. După ora 16. (2909)

• Vind lapte de vacă. Sibi, str. Părului nr. 30. Telefon 1 46 24 (Gara Mică). (2910)

• Cumpăr urgent tractor. Parțial valută. Vaida Ion, Marpod, nr. 410. Telefon 198. (2900)

• Vind televizor alb-negru, tip „Sport“. Garanție. Valea Aurie, bloc 54, ap. 2. Orele 16—20. (2901)

• Vind televizor „Telecolor“. Telefon 1 72 45. (2903)

• Vind televizor „Diamant“. Stare foarte bună și „Cosmos 3“ pentru piese. Telefon 3 41 21, după ora 15. (2904)

• Vind înscriere Dacia, iunie 1990. Telefon 1 26 11. (2906)

• Vind MIXER A.T.M.; Stereo profesional, 16 canale 2 x 400 W. Informații 928 / 2 86 76. (2907)

PIERDERI

• Pierdut legitimație de serviciu eliberată de Intreprinderea „Drapelul Roșu“ Sibiu, pe numele Mir Elena. O declar nulă. (2905)

• Pierdut legitimație de serviciu, eliberată de I.P.I.M. „13 Decembrie“ Sibiu, pe numele Drăgoi Ana Mioara. O declar nulă. (2902)

Criză și mecanisme de recuperare

România are un mare deficit de energie; România are mari deficiențe de materii prime; România este unul dintre puținele state europene care recuperează un procent minor din materialele deficitare.

Dacă intri într-un magazin occidental te șochează, cu siguranță, puținătatea sau lipsa totală a ambalajelor din sticlă. Se pare că noi nu dispunem încă de tehnologii adecvate pentru a înlocui aceste recipiente costisitoare cu altele mai igienice și mai puțin „problematic“ economic. S-ar impune, deci, cel puțin un efort substanțial pen-

tru recuperarea lor, efort care nu este deloc vizibil. Într-o discuție cu dl. Olariu, director la I.C.S. Mărfuri Alimentare, îi comunicăm numeroase nemulțumiri ale populației în legătură cu modul în care sunt recuperate ambalajele de sticlă prin intermediul magazinelor alimentare. Domnia sa ne spune că fenomenul este real, dar are baze economice care nu pot fi restructurate la nivel local. Căteanul care cumpără un borcan sau o sticlă cu un produs, achită și contravaloarea ambalajului (dacă nu aduce recipient la schimb). Când îl restituie magazinului încasează pe el exact suma plătită la cumpărare. Cei ce achiziționează sticle și borcane nu primesc nici un leu pentru activitatea în cauză. Magazinele cheltuiesc bani pentru plădirea personalului, depozitarea și transportul ambalajelor, fără a avea nici un fel de încasări care să le acopere. Mai mult, diferite întreprinderi producătoare au stabilit diferite prețuri la ambalaje, în funcție de tehnologiile și randamentele proprii.

În timpul statului totalitar, care a monopolizat întregul mecanism economic național, recuperarea ambalajelor (și nu numai a lor!) putea funcționa fără ca unitățile să încaseze direct sume de bani contra serviciului, de fapt întregul venit național fiind „girat de un singur buzunar“. Acum,

odată cu apariția societăților comerciale care nu mai sînt subvenționate de nimeni, cine își poate permite încărcarea notei proprii de cheltuieli „pentru interes național“? Statul — prin structurile administrative — trebuie să ia măsuri urgente în acest domeniu. Teoretic soluțiile sînt două: fie se va diferenția prețul de vânzare al ambalajelor față de cel de achiziție (de ex. se cumpără sticla cu 6 lei și este recuperată de magazine cu 5 lei, cea ce afectează venitul cetățeanului), fie se vor oferi celor care recuperează, în cadrul instituționalizat, ambalaje „avantaje secundare“ (impozite diferențiate, subvenții etc., așa cum se întîmplă în lumea mecanismelor de piață, care implică interesul statului).

Problema este cu atât mai acută astăzi, cînd întreprinderi sînt temporar închise din lipsă de energie, dar nimic nu se face pentru evitarea circuitelor cu mare coeficient energofag. Și poate că mirarea primului ministru în legătură cu consumul de 2—3 ori mai mare de energie al României față de Franța ar scădea vertiginos, dacă și-ar aminti că statele occidentale recirculă și recuperează între 65 și 87 la sută din materialele deficitare, sau care presupun mari consumuri de energie pentru producerea lor. Dacă...

Eugen IORDĂNESCU

DOINA CORNEA „Ei sînt tot timpul acolo“

— interviu preluat din revista „Ouest France“ din 2—3 februarie 1991 —

— Sînt 13 luni de la izbucnirea Revoluției din România. Ce bilanț puteți face pentru această perioadă?

— Tineretul, atît de curajos anul trecut, este din nou în stradă pentru a cere un stat de drept, respectul pluralismului politic și a drepturilor omului. Semnificativ este că lucrurile nu s-au schimbat deloc.

— Care sînt totuși schimbările?

— Astăzi, avem dreptul să facem greva foamei. Fără rezultat. Există dreptul de exprimare într-o presă liberă, căreia îi lipsește hîrtia și este rău difuzată. Există — ne-am luat — dreptul de a manifesta cu riscul de a fi loviți de bastoanele și de gloanțele Securității, rebotezată S.R.I.

— Manifestanții cer demisia lui Ion Iliescu. Cerînd plecarea unui om ales în mai, nu riscați să treceți în antidemocrație?

— În numele democrației, într-un stat de drept, guvernul și conducătorul său sînt obligați să respecte legea. Codul penal român pedepsește instigația și apologia infracțiunii. Ion Iliescu a făcut apologia minerilor după atrocitățile comise de aceștia în iunie 1990. Guvernul a desemnat prefecti, născuți din vechea nomenclatură, care la rîndul lor au numit primari care le sînt fideli. Și aceștia sînt acei prefecti și acei primari care au luat asupra lor „organizarea alegerilor“.

A cere alegeri în aceste condiții nu mi se pare a fi o bună metodă de luptă. Dacă

Iliescu demisionează, nimic nu este rezolvat. Trebuie să o facă toți cei care sînt ca el, toți cei care au participat de decenii la distrugerea psihică, morală și materială a poporului român. Acum, ei o continuă sub o altă etichetă, de pe băncile administrației, Ministerului de Interne, Procuraturii și a Parlamentului. Ei au fost aleși în condiții suspecte, dar în nici un caz pentru masacrarea populației în 13—15 iunie 1990.

Puterea actuală a fost mai puțin interesată de mandatul pe care l-a obținut de la popor și mult mai interesată de forța necesară pentru a se menține.

— Care este astăzi starea raporturilor dintre intelectuali, așa ca dumneavoastră, și restul populației?

— Pentru a câștiga alegerile, autoritățile actuale au incitat românii, unii împotriva altora. Mizeria comunistă de pînă la Revoluție a unit românii, unguri, catolici, ortodocși, muncitori, intelectuali, studenți într-un protest comun.

Din ianuarie 1990, conducătorii neocomuniști ai Frontului Salvării Naționale au re-aplicat metodele de guvernare stalinistă. Cei ce au suferit această manipulare sînt foarte numeroși. Minerii, lansați contra intelectualilor pe străzile Bucureștiului, s-au simțit mulțumiți de rolul oneros care le-a fost atribuit, tocmai datorită acestei manipulații.

La Timișoara, muncitorii și studenții sînt solidari în miș-

carea grevistă. Guvernul se folosește în mod grosier de opoziția lor. Singura soluție pentru a avansa este unirea tuturor într-o grevă generală. Este o manieră de a obține, după demisia Parlamentului și a puterii actuale, o guvernare de uniune națională, apolitică, care să organizeze un referendum național pentru stabilirea noii forme constituționale, înainte de noile alegeri. Doar după aceea vom putea vorbi serios de instaurarea democrației în România.

(Traducere de Daniela Flucșă)

INFORMAȚII

INVITAȚIE

Sindicatul Întreprinderii „Independența“ invită luni, 18 februarie 1991, ora 10, liderii întreprinderilor din municipiul Sibiu, la o consfătuire pe teme economice, sociale etc. Întîlnirea va avea loc la sediul clubului Sindicatului „Independența“, str. Avram Iancu nr. 10.

SEARĂ DUHOVNICEASCĂ

Joi, 14 februarie 1991, ora 18, studenții Institutului Teologic din Sibiu împreună cu Liga Tineretului Ortodox vor organiza o seară duhovnicească la Catedrala Mitropolitană. Este invitat I.P.S. Mitropolitul Ardealului Dr. Antonie Plămădeală care va rosti un cuvînt de învățătură.

Subsemnatul Podia Ignă George domiciliat în str. Faurului nr. 14, vă propun spre publicare fotografia alăturată însoțită de următorul text:

„Pînă cînd ochii municipalității vor mai privi

nepăsători circulația în condiții intolerabile de pe str. Faurului din Sibiu?

Se poate admite că drumul spre Europa trece și prin această stradă?”

Foto: Radu Ignă PODIA

